

Arrest

nr. 351 383 van 11 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 1 en § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), die luiden als volgt:

“§ 1. Voor alle beroepen die betrekking hebben op een beslissing die werd genomen voor de inwerkingtreding van deze wet, blijft artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de beroepstermijn van toepassing.

(...)

§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3

van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 983 legt de eed af en tolkt Tamil – Engels. Tolk 881 legt de eed af en tolkt Engels – Nederlands. De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij zijn beroep tijdig heeft ingediend: de bestreden beslissing werd hem ter kennis gebracht bij aangetekende zending van 23 oktober 2025 en het beroep werd ingesteld op 19 november 2025, wat blijkt uit een bericht van verzending via Jbox dat werd opgenomen in het rechtsplegingsdossier. Hij licht hierbij toe dat hij enkele dagen na de verzending van voormeld Jbox-bericht, weliswaar na het verstrijken van de beroepstermijn, de griffie van de Raad uit eigen beweging per telefoon heeft gecontacteerd omdat hij in afwachting was van een beschikking tot vaststelling van het rolrecht. De Raad heeft hem na dit telefonisch contact evenwel nooit gevraagd om de ontbrekende procedurestukken alsnog bij te brengen, hoewel hij daartoe op grond van artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 verplicht is. Het ontbreken van het verzoekschrift als bijlage bij de Jbox-verzending op 19 november 2025 betreft “een zuivere materiële vergissing” en verzoeker meent dat er in deze sprake is van “een wederzijdse fout of negligentie”: hij had zijn verzoekschrift moeten toevoegen aan de initiële Jbox-verzending van 19 november 2025, maar aangezien dit omwille van voormelde materiële vergissing niet is gebeurd, had de griffie van de Raad hem op grond van voormeld wetsartikel moeten vragen dit vormgebrek recht te zetten. Bijkomend wijst verzoeker er ten gronde op dat er mensenrechten in het geding zijn, reden waarom het geschil niet kan worden beslecht middels het loutere gebruik van “hakbijlen”. Verzoeker legt een attest van DPA Jbox neer.”

6. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking inzake de laattijdigheid van zijn beroep.

7.1. In het licht van voormelde beschikking en voormeld betoog van de verzoeker ter terechtzitting duidt de Raad vooreerst dat met toepassing van artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervaldag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”*

De termijn van 30 dagen vermeld in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht werd verhinderd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op 24 oktober 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoeker conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoeker betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan. Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op 24 oktober 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De geldige kennisgeving doet de termijn ingaan, zodat in casu woensdag 29 oktober 2025 de eerste dag van de beroepstermijn is. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg donderdag 27 november 2025.

7.2. Verzoeker betoogt ter zitting dat hij zijn verzoekschrift tijdig heeft ingediend, met name op 19 november 2025 zoals blijkt uit een bericht van verzending via J-box dat werd opgenomen in het rechtsplegingsdossier. In het door verzoeker bijgebrachte “DPA-Jbox Verzendingsattest” van 19 november 2025 wordt vermeld *“U vindt als bijlage een beroep tot hervorming alsook mijn stukkenbundel”*.

Echter, zoals verzoekers advocaat ook ter zitting erkent, ontbrak bij die elektronische verzending via J-box op 19 november 2025 het verzoekschrift, evenals zijn stukkenbundel.

Dit bevestigde hij trouwens ook in zijn bericht van 28 november 2025 via JBox, waarbij hij melding maakte van het volgende: *“Ik verwijst naar mijn mail van heden en ons telefonisch onderhoud vandaar net waarbij u meedeelde dat het bericht opgestuurd op 19 november, en dat bij de mail gevoegd was, geen bijlage zouden zijn gevoegd. Ik vind het jammer dat u mij daarvan niet verwittigd heeft. Hierbij vindt u het beroep en de stukken.”*

Hij omschrijft dit als *“een zuivere materiële vergissing”* en klaagt aan dat hem door de Raad niet de mogelijkheid werd geboden om dit *“vormgebrek”* op grond van artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet recht te zetten, d.i. te regulariseren.

Verzoekers advocaat kan in zijn betoog niet worden gevolgd. De omstandigheid dat hij dit omschrijft als *“een zuivere materiële vergissing”*, neemt niet weg dat op 19 november 2025 geen verzoekschrift werd ingediend. Een loutere notificatie of lege zending via de J-box zonder het verzoekschrift zelf, betreft immers geen rechtsgeldig beroep.

De verzoeker draagt voorts zelf de (technische) verantwoordelijkheid voor de correcte verzending van zijn verzoekschrift. Zijn advocaat diende dan ook te verifiëren of de noodzakelijke documenten daadwerkelijk zijn

opgeladen en of het gegenereerde digitale ontvangstbewijs de bijlagen vermeldt. Een vergetelheid, een verkeerde muisklik of het onbewust leeg verzenden van een J-boxbericht, betreft een menselijke fout van de raadsman en wordt door de Raad niet als een overmachtssituatie of een technisch falen van het DPA-platform aanzien.

Hierbij benadrukt de Raad dat de door verzoekers advocaat bedoelde regularisatie slechts mogelijk is in de in artikel 39/69, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen. Een lege J-box-notificatie van zijn beroep betreft geen regularisatiegrond. Er is dan ook geen sprake van enige verplichting in hoofde van de griffie noch van een “*wederzijdse fout of negligentie*”, zoals verzoekers advocaat voorhoudt.

Het naderhand correct verzenden van het verzoekschrift via de J-box op 28 november 2025 gebeurde buiten de beroepstermijn en kan de initiële lege J-box-notificatie niet regulariseren.

Zoals bij beschikking van 24 februari 2026 werd vastgesteld, is het beroep dan ook laattijdig.

In deze benadrukt de Raad dat eventuele tekortkomingen die door een advocaat in het kader van zijn optreden voor een verzoeker zouden zijn begaan, aan de verzoeker worden toegerekend en voor de verzoeker geen geval van overmacht kunnen uitmaken (RvS 26 september 1984, nr. 24.689; RvS 16 juli 2003, nr. 121.743). De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de correcte verzending van zijn verzoekschrift.

Het is niet aan de Raad om eventuele tekortkomingen van een advocaat recht te zetten. Die eventuele fouten en tekortkomingen worden toegerekend aan de partij waarvoor deze advocaat als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij, zo weze herhaald, geen geval van overmacht uit. Het staat een verzoeker desgevallend vrij om in dit verband verdere stappen te zetten.

Zoals hoger aangestipt, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen.

8. Verzoekers raadsman argumenteert ter zitting nog dat er mensenrechten in het geding zijn, reden waarom het geschil niet kan worden beslecht middels het loutere gebruik van “*hakbijlen*”.

Verzoeker heeft in deze wel degelijk toegang tot de rechter, waarbij de Raad erop wijst dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklast ordentelijk te kunnen beheren. Verzoeker had in deze een beroepstermijn van *in casu* dertig dagen, hetgeen voldoet aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. Verzoeker toont niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij wegens overmacht verhindert werd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Hij toont niet aan dat hem *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

9. Gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO